

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 211/04

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť V. O., bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., K. N. M., vo veci porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom orgánov prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. IV. Gn 2577/00, 1 Kn 2139/00 a Pn 2044/00 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2004 doručená sťažnosť V. O., bytom R. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietol porušenie jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom orgánov prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. IV. Gn 2577/00, 1 Kn 2139/00 a Pn 2044/00. Uviedol, že orgány prokuratúry odmietajú trestne stíhať skutky, ktoré sa stali v roku 1999, a preto sa domáhal okrem vyslovenia porušenia označeného základného práva aj toho, aby ústavný súd uložil generálnemu prokurátorovi konať a trestne stíhať skutky uvedené v spise sp. zn. IV. Gn 2577/00.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že orgány prokuratúry vybavili podnety sťažovateľa s konečnou platnosťou už v roku 2001. Na ostatné podania príslušné orgány prokuratúry sťažovateľovi odpovedali, že ďalšie podnety budú vybavovať len vtedy, ak sa uvedú nové skutočnosti.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prieskumy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vybavenie podnetov sťažovateľa adresovaných orgánom prokuratúry považuje ústavný súd za opatrenie podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorým orgány prokuratúry zaujali stanovisko, podľa ktorého sa vo veci sťažovateľa nezačne trestné

stíhanie voči osobám označeným v podnetoch. Poslednou odpoveďou Krajskej prokuratúry v Žiline je odpoveď z 26. augusta 2003 (1 Kn 2139/00).

Sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu 31. mája 2004. Do doručenia sťažnosti však od poslednej odpovede orgánov prokuratúry v označenej veci sťažovateľa uplynula lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

Ústavný súd súčasne pripomína, že čl. 46 ods. 1 ústavy nezakladá také právo na inú právnu ochranu, do ktorého obsahu by patrilo aj právo na to, aby orgány prokuratúry začali voči konkrétnej osobe trestné stíhanie. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu podnecovateľ má právo len na to, aby bol o vybavení svojho podnetu vyrozumený, a k tomu podľa obsahu sťažnosti a jej príloh nepochybne došlo. Toto právo však nie je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne II. ÚS 32/01, II. ÚS 45/00). V danom prípade ak orgány prokuratúry dospeli k záveru, že nie sú splnené podmienky na začatie trestného stíhania voči konkrétnej osobe, a oznámili výsledky svojho prieskumu na základe podnetov sťažovateľa s odôvodnením, ktoré nie je svojvoľné ani v rozpore s výsledkami preverovania, konali v súlade so zákonom (zákon č. 314/1996 Z. z. a zákon č. 153/2001 Z. z.). Preto sa nemohli ich konanie, postupy a opatrenia dostať do priamej spojitosti s namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z toho dôvodu by sťažnosť aj v prípade jej včasného podania bola zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.